

PETER S. BEAGLE

OBÁVÁM SE,
ŽE MÁTE DRAKY

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling lines that frame a central, stylized dragon head facing left.

Přeložila Petra Diestlerová

Argo

PETER S. BEAGLE

OBÁVÁM SE,
ŽE MÁTE DRAKY

Z anglického originálu *I'm Afraid You've Got Dragons*,
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Saga Press v New Yorku,
přeložila Petra Diestlerová.

Ilustrace na obálce Justin a Annie Gerardovi.

Sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Korektorka Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2026 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 6191. publikaci,

199. svazek edice Fantastika.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-5089-6

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

PROLOG

Varování přišlo v podobě silného větru, náhlého a chladného, který se přihnul ze západních hor jednoho zcela obyčejného a bezmračného letního dne. Spolu s ním se dostavili uhlíři, lovci i zbytek lesních lidí – dřevaři, pasáci vepřů, bylinkářky, dokonce i příležitostný poustevník a ještě příležitostnější psanec – a všichni hledali útočiště v nedaleké vsi. Vesničani je ochotně přijali, rádi, že mají další ruce, které mohou chvatně zatloukat dveře, okna, police a sklepy a ze štítů a okrajů doškových střech zavěšovat kameny v naději, že udrží v sílící vichřici domy pohromadě. A při práci se modlili, aby to byl skutečně jenom vítr.

Tři Moudré ženy této vesnice – větší město by jich mělo až sedm – se jako jediné odvážily zůstat bez ochrany stát na polích na straně vsi, která byla obrácená k horám. Vlasy a oděvy kolem nich plovávaly, když se dívaly, jak se les ohýbá a zmítá, jako by jím kroutily neviditelné ruce. Vzduch nyní houstl prachem, větvičkami a utrženými listy a ony přes sílící kvílení slyšely, jak se větve lámou a praskají jako kosti.

Moudré ženy se dívaly, dělaly si starosti a diskutovaly.

„Tohle není žádná bouřka,“ prohlásila Uska, nejmladší z nich, a jediným zdravým okem zkoumala podivně jasné nebe. „Vracejí se Králové.“

„Nesmysl,“ odsekla Yairi. Ve třiašedesáti byla o třicet let starší než Uska. Nikdy neproměškala příležitost naznačit, že Uska získala své místo příliš brzy a nedostatečně prověřená. „Králové odešli dávno předtím, než ses narodila, a nikdo z jejich potomků by tohle nedokázal. A navíc je ten vítr studený. Já si Krále pamatuju. Při jejich příchodu byl vítr vždycky žhavý, skoro až příliš, než aby se dal dýchat, a jejich křídla byla z ukradeného slunce. Tahle vichřice má úplně jinou příčinu. Možná nějaký vzdálený posun v zemi či v moři, jehož ozvěna se zdáli donesla až sem. Jen se dívejte. Vyzuří se a rozplyne.“

„Jaký obrovský zlom či příval, jakkoli vzdálený, pohne stromy, a nedotkne se nebe? Jsou to Králové. Musíme zapálit majáky, aby si nás ještě všimli a vyhnuli se nám. Musíme připravit runové šípky, žádat o odpuštění a prosit, aby nás ušetřili.“

„Jsi mladá, neotesaná a ničemu nerozumíš.“ Yairi se ani nepokusila zastřít své pohrdání. „Svět má mnohá tajemství. Nemám pravdu, Brugge?“

Nejstarší z Moudrých žen zvedla kostnatou pravici naplocho před sebe a nepatrně s ní pohnula sem a pak tam: *možná ano, možná ne*. Kůži měla téměř průsvitnou věkem. Zamračila se na své společnice, dvakrát se nadechla a chystala se promluvit, ale než stihla otevřít ústa, změť křížících se vzdušných proudů náhle způsobila, že vzduch na chvílku znehybněl. V náhlém tichu k nim z lesa dolehl nový zvuk: hluboký temný rachot, který se zvedal a klesal ve vlnách a zdálo se, že ho tvoří spousta dalších zvuků, které se slévají a mísí. Když se vítr zvedl nanovo, přehlušil ten lomoz, ale ony přesto slyšely, jak sílí.

Bylo to, jako by cosi osedlalo všechny blesky světa a nyní to na nich uhánělo směrem k jejich vesnici.

Brugge měla pevnější postoj a jasnější zrak, než by odpovídalo jejímu věku, který si pamatovala jen ona sama. Ale nyní se jí hlas zbarvil nejistotou a tato změna u nezpochybnitelné hvězdy jejich hierarchie vyděsila posluchačky víc, než by kterákoli z nich byla ochotná té druhé přiznat.

„Střílej své šípy dle libosti, sestro, jestli si myslíš, že to k něčemu bude. Zapaluj majáky, jestli si přeješ. A ty, Yairi, která tak přezíravě zavrhuješ podivnosti a tak spěšně se snažíš potlačit vlastní neklidné myšlenky: nevěřím, že se tomuhle budeme dnes večer, nebo zítra, nebo kdykoli v blízké budoucnosti smát.“

Vichřice byla stále zběsilejší a tři ženy se v jednu chvíli úzkostlivě ohlédly k vesnici v obavách, že uvidí třeba jen jediný oheň z krbu vytažený větrem z jediného komína, který by mohl přeskočit z jedné střechy na druhou a celou osadu zapálit. Nespatřily však žádný náznak přinejmenším této katastrofy.

„Svět se hlasitě otočil ve spánku, jako nemluvně vyrušené v kolébce, které se zmítá a pláče, dokud nezapomene sny, které je rozrušily. Králové teď nepřicházejí, aby nám ve své nesmírné lhostejnosti uškodili. Uvolnilo se něco jiného a páchne to magií.“

„Vážně? A co udělá *on*?“

Ačkoli trvala na tom, aby ji její společnice nahlížely jako nesmírně ctihodnou, bylo mimořádně vzácné, aby Yairi takhle otevřeně zpochybnila Brugginu autoritu – vždycky na ni raději útočila ze zálohy a pak se rychle stáhla s nějakým neslyšným zamumláním. „Jestli přijde zase *tenhle*, aby vyzval na souboj naši údajnou moudrost, naši legendární moc úplně naposledy... jak si myslíš, že mu budeme čelit, sestro?“ To poslední slovo blýskalo a hryzalo opovržením, což bylo přesně jeho účelem.

Nejstarší ze tří Moudrých mlčela tak dlouho, až od ní Yairi začala ustupovat, ačkoli se zároveň ze všech sil snažila nedat na sobě znát strach. Žádná z ostatních Moudrých nikdy neviděla Brugge zuřit a Yairi si náhle palčivě uvědomovala, že ona nechce být první. Ale když stařena promluvila znovu, zněl její hlas docela klidně, což mladé Usce připadalo nejděsivější ze všeho. Brugge nakonec znechuceně potřásla bílou hlavou. „Uděláme to,“ prohlásila nakonec, „co Moudré dělají vždycky, když moudrost selže. Budeme zpívat a zaklínat ve všech jazycích, které známe, použijeme každou modlitbu, každé zaříkadlo, které máme k dispozici, a budeme se snažit, aby nás to, co se blíží, nechalo v míru. A ono... ono to udělá, co to udělá. Začněme.“

Poklekly společně, Bruggina autorita byla pořád dost silná, aby je spoutala. A upřímně řečeno, kam jinam mohly jít? Co jiného vůbec mohly udělat?

Hodiny zpěvu proběhly bez účinku. Při západu slunce byla obloha stále příliš jasná; vzduch pod jejím temným stropem běsnil a zvuky z lesa byly drsnější a silnější než cokoli, co by svět mohl pojmout. Ačkoli ty tři ženy křičely svá tajemství do vichru, který se na ně valil, a snažily se otupit jeho zuřivost, už neslyšely jedna druhou ani sebe sama. Jejich slova jim vítr rval od úst a rozháněl je, jako by nikdy neměla žádnou podobu či smysl.

A pak už žádná slova nezůstala.

JEDNA

Robertovi se zdál sen...

Byl to TEN sen – ten, který ho navštěvoval tak často, že už ho dávno přestal děsit a začal být stejně únavně předvídatelný jako ty, v nichž ho z města vyháněl povykující dav plný posměváků, nebo zjistil, že klečí, vyznává lásku pekařově dceři Violette-Elisabeth, a náhle je nahý a růžový jako kreveta. Přesto v něm TEN sen zanechal jakési podivné nadšení – byť trochu zlověstné –, když ho probudilo, jak na něj matka zpod schodů volá: „Gaie Aurelie! Gaie Aurelie Constantine!“

„Teď ne, teď ne,“ zamumlal do polštáře a otočil se v marné snaze zachytit posledních pár vláček spánku. Ale to už na posteli přistála Adelise, drobnými ostrými zoubky z něj stáhla pokrývku a rozeklaným jazykem ho pošimrala na uchu. Slyšel, jak se neohrabaný Fernand snaží zachytit na rozvrzaném sloupku postele, což znamenalo, že vzápětí dorazí Lux a pak Reynald – chudák malý Reynald, vždycky ve všem poslední.

Volání se ozvalo znovu. „Gaie Aurelie Constantine Heliogabale!“

Pokusil se zakřičet: „Jsem vzhůru!“ ale vypravil ze sebe jen za-skřehotání, zatímco se nutil zvednout do sedu. *Co to bylo včera večer v té nové várce u Jarolda za utřejch?* „Zmiz, Adelise, jsem vzhůru, jsem vzhůru... Ach bože, je po mně, ale jsem vzhůru.“ Nad okrajem lůžka se objevila Reynaldova protáhlá šarlatová hlavička a pronikavě zavřeštěla, jak se dožadovala pozornosti. „Reynalde, ztlum to trochu, není mi dobře.“

„Gaie Aurelie Constantine Heliogabale Thraxi, dělám kaštanové lívance – a jestli za dvě minuty nebudeš v kuchyni, bude z nich kejda pro kance!“ Tři prasátka, která sklíčeně ryla na malé pastvině vzadu, se dala prohlásit za kance zhruba stejně jako Robert, ale Odelette Thraxová byla ve všech ohledech optimistka. „A čeká na tebe práce, Gaie Aurelie –“

„*Neříkej mi tak!*“ To ze sebe vypravil dostatečně nahlas, aby se všichni čtyři dráčci rozprchli, když se vymrštil z postele a začal se ztuhle soukat do těžkého pracovního úboru. Robertova matka byla střídavě jeho nejlepší kamarádka a bolehlav horší než ten, který ho už trápil – občas dokázala zvládnout obojí naráz –, ale za všech okolností měl v mimořádné oblibě její kuchyni.

Když dusal po schodech dolů, Adelise mu vyskočila na rameno a drápy se jí smekaly po kazajce z dračí kůže, kterou si bral na práci a jejíž původ ona ani ostatní dráčci zjevně nedokázali vycítit. On tu kazajku i zbytek zbroje patřící k jeho povolání nenáviděl víc než jakýkoli jiný kus oděvu v životě – dobrá, s výjimkou té pitomé zelené lesnické čapky, kterou ho matka nutila nosit, když byl ještě kluk –, ale jeho zákaznicky ta výstroj uklidňovala a považovali ji za jakousi záruku jeho schopností a při každodenní práci měla jisté praktické výhody, navzdory tomu, jak nepohodlně byla tuhá. Zvedl ruku, aby ostražitě balancující dráče pohladil, a ucítil pod rukou tmavozelené šupiny, hebké jako peříčka. Ještě potrvá asi rok, než ztverdnou tak,

že budou téměř neproniknutelné. *Ženy na Dračím trhu je mají rády právě takové. Muži dávají přednost ročkům.*

Když si sedal k matčinu stolu, z představy Dračího trhu se mu zvedl prázdný žaludek. Odelette stála u sporáku zády k němu a chystala dnes už třetí snídani. Robertovi mladší bratři, Caralos a Hector, už byli samozřejmě vzhůru a v pilné práci se sousedovými volky – odešli za svítání. A Patience s Rosamonde teď hltaly vlastní snídani, aby nepřišly pozdě na vyučování, a chvátaly tak, že ho ani nepozdravily.

Robert své mladší sestry miloval, ale taky jim strašně záviděl. Vždycky mu připadalo nespravedlivé, že dívky ze vsi můžou dostat pořádné vzdělání, zatímco kluci musejí v raném věku do učení, a když mají štěstí, číst a psát se naučí doma, stejně jako on. Často nakukoval sestrám přes ramena, když se učily, dokud si na to nezačaly stěžovat a matka ho nezahnala.

Než Patience s Rosamondou odešly do scholy, přičemž za sebou trousily sliby slušného chování, které dodrží, pouze když to bude naprosto nezbytné, Robert svůj názor na tento den stihl přehodnotit. *Kaštanové lívance, u okrajů dokonale hnědé... sirup z granátových jablek... čerstvé mléko...* Život má přece jen dobré stránky. Zatímco se cpal třetím lívancem, s plnou pusou se zeptal: „Kdo je ten *engagé*?“ Nikdy o lidech, kteří si ho najímali, nemluvil jako o *zákaznících*, protože to byl výraz, který používali kupci, lidé, kteří prodávali věci, ne ti, kteří propůjčovali ostatním své dovednosti. Zcela upřímně mu to bylo úplně jedno, ale matka si na tom dost zakládala. Palčivě si uvědomovala, že povolání jejího zesnulého manžela, které nyní podědil Robert, jejich rodinu umístilo na nejnižší příčku příkrého a nemilosrdného společenského žebříčku.

„Medwyn a Norvyn, za sýpkou.“ Odelette se v tu chvíli otočila, a když na jeho rameni uviděla Adelise, zamračila se. „Musí tohle slyšet?“

„Běž pomoci ostatním s postelema, Adelise,“ vybídl ji Robert vlíd-
ně. Dráče zakmitalo jazykem, roztáhlo miniaturní křídla s vnitřními
letkami fialovými jako bouřková mračna, pak se sneslo na podlahu
a vyběhlo po schodech do Robertovy ložnice. Ti čtyři vždycky nejdřív
ustlali jeho postel, ačkoli se je usilovně snažil přimět, aby svoji rutinu
změnili. Občas se snažili stlát, když v té posteli ještě ležel.

Jakmile si byl jistý, že je malá dračice z doslechu, obrátil se Robert
zpátky k matce. „Medwyn a Norvyn? To bude ošklivé. Vsadil bych
se, že jde o další hejno *Serpens flamma vegrandis* – dobře jim tak,
když mi posledně nedovolili zkontrolovat, jestli tam nezůstala vejce.
To už je pátý, šestý rok po sobě, ne? Jeden by si myslel, že se poučí.“

„Tvého otce neměli rádi. Tebe mají. Třeba je dokážeš přesvědčit.“

„Tomu moc šancí nedávám, dokud vedou účetnictví oba. Mají
příliš mnoho práce s tím, jak se snaží jeden druhého podfouknout,
takže nepoznají výhodnou nabídku, dokud jim něco nezačne opa-
lovat kotníky. No dobrá,“ povzdechl si a odsunul se od stolu, „další
jídlo na stole a nové svitky pro dvojčata. Jsou horší způsoby, jak si
vydělávat na živobytí.“

Ale později, když odešel z domu vyzvednout Ostvalda a nářadí,
musel sám sobě přiznat, že ho žádný nenapadá.

DVĚ

Velký sál hradu Bellemontagne byl plný princů.

Zaplnit Velký sál principi nebylo tak těžké, protože to nebyl moc velký Velký sál. V době, kdy ho vystavěli, před nějakými čtyřmi staletími, bývali lidé obecně menší, a kromě toho, ačkoli hrad Bellemontagne zažil lepší časy, nepamatoval si je. Krb, otevřený z obou stran, byl zbudovaný tak pozoruhodně, že v něm bylo možné opéct vola, aniž by k těm, kteří se choulili tak blízko, jak se jen odvážili, dosáhl sebemenší závan tepla. Střecha – tak vysoká, že by se hodila na katedrálu, byť výrazně užší a zdaleka ne tak půvabně klenutá – se během let stala domovem tisíců stěhovavých ptáků a polovičního množství netopýrů, což byla skutečnost, jejímiž němými svědky se staly popraskané a potřísněné portréty královských předků. Kolem stěn i ve zdech cvrkala a šustila všemožná bezejmenná havěť a princové se na sedadlech tísnil jeden vedle druhého, což jim poskytovalo útěchu a klid, nemluvě o tělesném teple. Někdo zavrčel: „Přestaň do mě kopat!“, ale povětšinou seděli pěkně potichu a většina rozhovorů probíhala syčivým šepem. Každý princ měl

vlastní polívčičku, kterou si chtěl přihrát, a nehodlal za nikoho tahat horké kaštiny z ohně.

„Ne, nemůžeš si půjčit moji drátěnou košili – sežeň si vlastní! Na co vůbec potřebuješ drátěnou košili?“

„Bitva? Ty jí chceš vykládat, žeš bojoval v bitvě? Jaktěživo ses k bitvě ani nepřiblížil!“

„Klidně můžeš jít rovnou domů – jsi na ni moc mrňavý. Nesnáším – totiž, ona nesnáší malé muže.“

Princové obvykle nebývají vychováváni tak, aby byli ztělesněním trpělivosti. Namačkaní na lavicích po čtyřech a zoufale nejistí ohledně svého vzájemného postavení nepůsobili nejlépe. Většina z nich vlastně začínala vadnout sotva pár minut po příchodu, a někteří, kteří už čekali celé dny, si zoufali a nevěřili, že ještě někdy budou vypadat přijatelně. Ti nejsklíčenější působili přímo schlíple, jinak se to označit nedalo.

„Co je to za chlápek? Ten vysoký, s těmi lícními kostmi – vůbec se mi nelíbí, ani trochu...“

„Ty jsi včera v noci spal v místnostech pro služebnictvo? Mě pustili do spíže, měl jsem ji prakticky sám pro sebe –“

„Ale já dostal postel! No dobrá, lavici...“

Dobré způsoby při obléhání nevyhnutelně upadají, zejména když se útočník probudí a zjistí, že dobývané hradby jsou jeho vlastní. Dokonce i nejstarší syn se v takové chvíli může cítit dotčený a zapochybovat o smyslu královské existence a předurčených požehnáních svého osudu.

„Nechápu, jak tohle můžou prohlašovat za království. U nás na venkově máme baronství, co jsou větší než tohle –“

„U nás máme větší zadní dvorky –“

„A pokud jde o princeznu, jestli je podobná té, které jsem se dvořil minulý týden v Malbroucku... já. Ó já!“

„Ó JÉ!“

Do sálu právě vstoupila princezna Cerise, která se konečně rozhodla udělit nejnovější várci princů vzácný dar své přítomnosti. Doprovázel ji pouze královský komoří, malý obtloustlý mužík, který vždycky působil uštvaněji, než skutečně byl, a uměl toho využít ve svůj prospěch. Nesl si pás rozvinutého pergamenu a uhlovou tužku.

Čekající princové se zvedli jako jedna bytost a dychtivě se culili Cerisiným směrem, zatímco si spěšně urovnávali všechny stužky, knoflíky, medailony, šperky, ozdoby, epolety a peříčka, na které dosáhli. Jeden se pokusil popotáhnout si bez povšimnutí otcovy nejlepší perleťové podvazky, které mu sklouzly, ale nestihl to, a další si zjevně neuvědomoval, že mu špičatý klobouk už nezakrývá plešku na temeni.

Nikdo z nich nepromluvil. Pravidla zdvořilého chování za těchto okolností byla nesmlouvavá a ticho směla porušit pouze princezna, bez ohledu na to, jak dlouho se táhlo. Ale v hlavách to princům hučelo jako rozezvučená loutna, v rozmanitých jazycích, variacemi na jedinou myšlenku: *Goed/God/Gott/Mon Dieu/Panebože, ona je prostě úchvatná!* Bohužel pro ně o tom dobře věděla a považovala to za otravnou skutečnost, která jí komplikuje život.

Cerise usedla na jediné pohodlné křeslo ve Velkém sále, které se nacházelo na pódiu právě tak vysokém, aby odtamtud dobře viděla všechny nápadníky. Komoří zaujal své místo a postavil se jí po bok, pergamen i tužku v pohotovosti.

Po pauze dokonale vypočítané, aby její příchod zapůsobil co nejsilněji, Cerise promluvila. Její hlas byl tichý, vřelý, jasný a – byla velmi dobře proškolená – nezněl příliš pobaveně, když zazpívala: „Dobré ráno, pánové. Doufám, že si všichni vzali čísla?“

To všichni udělali, ale i tak došlo ke značným dohadům a strkanicím, než se seřadili. Cerise trpělivě čekala, dokud nebyl jakžtakž

obnoven pořádek a princové se nepřipravili, aby jí mohli být představeni. Jako první šel mladík s těmi lícními kostmi, druhý syn krále Denisova z Landoaku.

Jmenoval se Lucan. Byl vysoký, hezký, upřímný, měl široká ramena, štíhlý pas, elegantní oděv a mozek jako tuřín – nejostřejší na něm byly ty lícní kosti. Už po dvou otázkách pohovoru – a byly to ty snadné rozechřívací otázky, které Cerise při těchto audiencích používala vždycky, jako: „Máte koně?“ A „Och, a jak se jmenuje?“ – se začal zakoktávat a ztrácet nit. Nic víc ani neočekávala, ale přesto ho zdvořile vyslechla a pak se smutně usmála a elegantním mávnutím ho odkázala do zadní části sálu. V zoufalství nakonec našel hlas a vykřikl: „Princezno, zabil jsem mantichoru z Gharialských hor, na počest vašeho jména. Momentálně ji vycpávají a upevňují na zeď, ale pokud počkáte, nechám vám ji poslat hned, jak –“

Velkým sálem se rozlehlo pohrdavé hvízdání. „Áááách, ty lháři!“ „To jsi neudělal!“ „Vycpané mantichory se prodávají po tuctech za desetipenci!“ „Jak jsi to udělal – unudil jsi ji k smrti?“ Princ Lucan se zahanbeně a zmateně stáhl a v Bellemontagne ho už nikdy nikdo nespatřil.

Komoří principi nepatrně pokývl na rozloučenou, což bylo jediné rozloučení, kterého se mu dostalo, přiložil pero k pergamenu a přeškrtl jeho jméno.

A tak to šlo dál, jeden princ po druhém. Cerise snášela každoměsíční audienci stejně důstojně jako vždycky a ani jednou nepodlehla nutkání dát tomu či onomu ctiteli najevo, co si doopravdy myslí o jeho hrdinských vítězstvích nad tuctem tajuplně vyškolených asasinů – nebo smečkou vlků – nebo stovkou ozbrojených žoldáků, jakož i o jejich chvástání plnými pokladnicemi a rozlehlými državami, o jejich žonglování či pokusech předvést, jak zdatní jsou na tanečním parketu (a jelikož se ty tance obvykle provozovaly na hudbu,

kteřou dvorní hudebníci neznali, bývala to katastrofa už od prvního či druhého kroku). Ne. Zvládla to setkání s bravurou získanou cvikem, usmívala se, až ji z toho bolela okouzlující ústa, v duchu si recitovala oblíbené básně, aby se rozptýlila... až do chvíle, kdy do sálu vstoupili její matka a otec.

Komoří strnul.

„*Attendez!* Jejich královská Veličenstva Antoine a Hélène, král a královna Bellemontagne!“

Král Antoine měl působivou, důstojnou postavu s hřívou bouřkově šedých vlasů a tváří, která vypadala jako vyřezaná z větrem ošlehaného útesu. Jeho choť královna byla naopak hubená a bledá, s přepadlými rysy, které naznačovaly, že si nikdy v životě nevychutnala vydatné jídlo ani zdravý noční spánek a neprožila jediný den bez toho, aby byla vystavena všemožným ústrkům. Ani životopisy Cerisiných nápadníků by však nemohly být vzdálenější pravdě: královna Hélène se cpala jako aligátor, spala jako opilý kočí a jakékoli ústrky, jichž se bylo možno dopustit za hradbami hradu i ve venkovních hospodářských budovách, vyřizovala osobně. Ale měla hezké oči.

„Vida, vida,“ zahřměl Cerisin otec bodře. „Jak jde lov na lišku, dcero? Už jsi s ním začala?“

„Ten mládenec nalevo,“ řekla královna. „Ten v tom pruhovaném kabátci s průstřihy. Toho znám. Je to synovec hraběnky z Dornenverruhtu. Vyvolej ho hned, Cerise. Údajně umí spoustu zajímavých písní.“

„Matko, prosím, všichni dostali čísla.“ Cerise se úpěnlivě podívala na komořího, ten však odvrátil zrak, protože mu bylo jasné, že do tohohle by se plést neměl. „Otče“ – trochu tišeji – „zvládám to bez problémů. Jako vždycky.“ Na její nevyslovené *Nemůžeš ji odsud dostat?* král odpověděl nepatrným zavlněním rozježeného šedivého

obočí. *Znáš svoji matku – co čekáš, že udělám?* Princezna si povzdechla a stejně nepatrně přikývla.

I tak by patrně zvládla zbytek dopoledne bez zádrhelů – zbývalo už jen pár kandidátů –, nebýt královnina dalšího přerušování, když vedla pohovor s nesmělým, rozpačitým, ale sympatickým mladým princátkem z království, jehož název se moc nedařilo vyslovit ani jemu. Princ jí vážným hlasem vyprávěl o své oblíbené knize a Cerise poslouchala s nefalšovaným zájmem, když vtom ten okamžik roztržil královnin pronikavý hlas: „Cerise. Drahoušku. Proč se prosím tě obtěžuješ s těmihle dětinskými povídkami? Skoncuji to s ním a přejdi k hraběncinu synovci, pro lásku boží.“

Cerise vstala z křesla a ramena stáhla dozadu jako křídla. Její krásná tvář zrudla hněvem a zahanbením, avšak hlas měla náhle chladný, napjatý a bez výrazu. Rozhlédla se po zbylých nápadnících a řekla: „Je mi líto, ale audience skončila.“ Pak se odloudala z pódia a z Velkého sálu, aniž na rodiče jedinkrát pohlédla. Za okamžik práskly dveře a ze zdi spadl zaprášený portrét jejího nejstaršího předka.

Cerise se neohlédla. Vyběhla z hradu a vyrazila přímo přes Královské trávníky (značně olysalé, kvůli vleklému marnému boji s pískavicí travní), kolem Královského kroketového hřiště (král Antoine měl svým způsobem slabost pro soutěžní sporty), okolo Královského altánu, Královské groty a Královského letohrádku a tak dále až do Královských lesů, které na jistém zarostlém místě, jež princezna dobře znala, přestaly být Královské. Bylo celé míle od hradu a dobře skryté před zvědavými pohledy. Tam se svezla na zem, za hlasitého šustění několika složitých vrstev sukní, u tichého čistého potůčku, a opřela se o javor, jehož odřený a zjizvený kmen ji nikdy v životě neodmítl. Cerise ho zlehka poplácala a řekla jen: „Ahoj.“

Nějakou dobu seděla nehybně, ale pak se rychle rozhlédla a začala oběma rukama hrabat v měkké půdě u nedalekého balvanu a velmi tiše si při tom pobrukovala. Po několika minutách úsilí vylovila balíček svázaný ve voskovaném plátně, v němž se skrývala plochá tabulka z tvrdého vosku, naostřené pero a rukopis napsaný na svitku tenkého špinavého velínu. Cerise si přidržela rukopis na světle a zjevně se snažila najít určitou pasáž; jakmile se jí to podařilo, začala si ta slova pro sebe recitovat a neslyšně přitom pohybovala rty. Kdykoli narazila na slovo či obrat, kterým nerozuměla – a těch bylo hodně –, opsala si je na voskovou tabulku. Často si je opisovala znovu a znovu a pokaždé se na ta slova dívala tak upřeně, jako by je ještě nikdy neviděla. Kousala se do rtu a čas od času pronesla velmi neprinceznovské slovo. Jednou dokonce odhodila brk do dlouhé trávy u vody, ale vzápětí vyskočila a zoufale se ho snažila znovu najít. A bez ohledu na to, jak rozhněvaná nebo frustrovaná byla, nikdy neustala v práci. Princezna Cerise byla odhodlaná naučit se číst, i kdyby to byla poslední věc, kterou v životě udělá.

Ten hloupý kluk se svou báječnou knihou, pomyslela si smutně. Vůbec netuší, jaké má štěstí.